

Χαμένος στο Διάστημα και στο μυαλό του

Ενας αστροναύτης που ξυπνάει από κώμα, περιτριγυρισμένος από νεκρούς, ανακαλύπτει ότι πάσχει από αμνησία... – Προδημοσίευση

Ο αστροναύτης Ράιλαντ Γκρέις είναι ο κεντρικός ήρωας του βιβλίου «Χαίρε, Μαρία» του Αντι Γουέιρ, γνωστού από το άλλο του βιβλίο, «Η διάσωση», που γύρισε σε ταινία ο Ρίντλεϊ Σκοτ. Φωτ. SHUTTERSTOCK

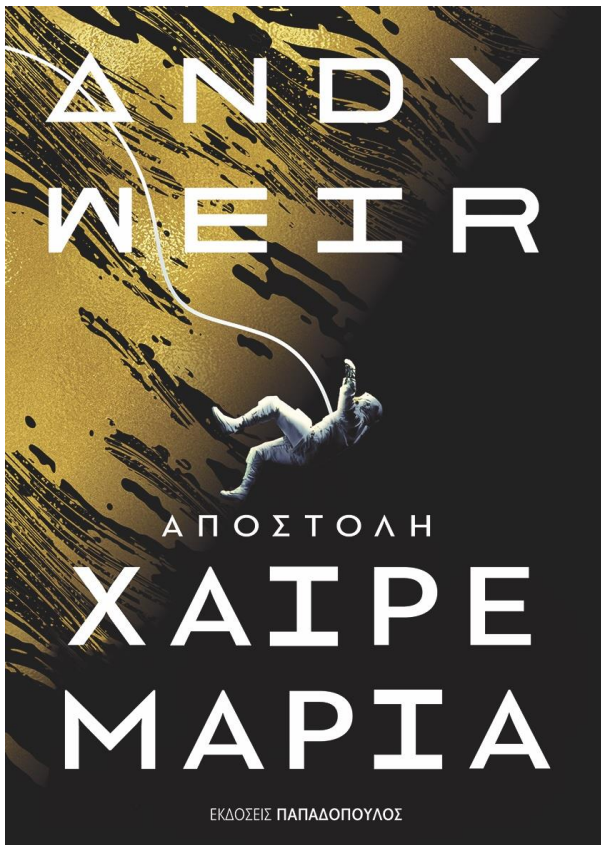
Ηλίας Μαγκλίνης

04.07.2022 • 14:30

Κάπου στο κοντινό μέλλον, ένας μοριακός βιολόγος και αστροναύτης, ο Ράιλαντ Γκρέις, ξυπνάει έπειτα από κώμα, για να διαπιστώσει ότι πάσχει από αμνησία. Βρίσκεται σε ένα διαστημόπλοιο, περιτριγυρισμένος από πτώματα, αρχίζει να ψάχνει την ηλεκτρονική του αλληλογραφία και σταδιακά αρχίζει να επανακτά τη μνήμη του και τον λόγο για τον οποίο βρίσκεται στο Διάστημα: σε μακρινή αποστολή εξερεύνησης εξωγήινων μικροβίων, τα οποία μπορεί να αποδειχθούν φονικά για την ανθρωπότητα.

Αυτή είναι η αρχή του μυθιστορήματος «Χαίρε, Μαρία» του Αμερικανού συγγραφέα Αντι Γουέιρ, γνωστού από το άλλο του βιβλίο, «Η διάσωση», που γύρισε σε ταινία ο Ρίντλεϊ Σκοτ. Το «Χαίρε Μαρία» κυκλοφορεί σε λίγες ημέρες από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος σε μετάφραση του

συγγραφέα Βαγγέλη Προβιά. Η «Κ» προδημοσιεύει σήμερα απόσπασμα από τις πρώτες σελίδες του μυθιστορήματος.

Προδημοσίευση

«Γεια χαρά, επιστήμονες. Ονομάζομαι Ιρίνα Πέτροβα και εργάζομαι στο Αστεροσκοπείο Πούλκοβο, στην Αγία Πετρούπολη στη Ρωσία. Σας γράφω για να ζητήσω τη βοήθειά σας. Τα τελευταία δύο χρόνια ασχολούμαι με μια θεωρία που έχει σχέση με τις υπέρυθρες εκπομπές των νεφελωμάτων. Το αποτέλεσμα είναι πως έχω κάνει λεπτομερείς παρατηρήσεις κάποιων πολύ συγκεκριμένων συχνοτήτων υπεριώδους φωτός. Και ανακάλυψα κάτι παράξενο – όχι σε κάποιο νεφέλωμα, αλλά εδώ, στο δικό μας ηλιακό σύστημα.

Υπάρχει μια πολύ αμυδρή, αλλά ανιχνεύσιμη, ακτίνα στο ηλιακό σύστημα η οποία εκπέμπει υπέρυθρο φως σε μήκος κύματος 25,984 εκατομμυριοστών του μέτρου. Φαίνεται πως είναι μόνο σε αυτό το μήκος κύματος, χωρίς καθόλου αποκλίσεις.

Συνημμένο θα βρείτε το αρχείο Excel με τα δεδομένα μου. Σας στέλνω επίσης και μερικές απεικονίσεις των δεδομένων σε μοντέλο 3-D.

Θα δείτε στο μοντέλο πως η ακτίνα είναι ένα ασύμμετρο τόξο που ξεκινά από τον Βόρειο Πόλο του Ηλιου και υψώνεται σε απόλυτη ευθεία για 37 εκατομμύρια χιλιόμετρα. Από κει στρίβει απότομα προς τα κάτω και απομακρύνεται από τον Ηλιο, με κατεύθυνση την Αφροδίτη. Μετά την κορυφή του τόξου, το νέφος φαρδαίνει σαν χωνί. Στην Αφροδίτη, η διατομή του τόξου είναι τόσο πλατιά όσο και ο ίδιος ο πλανήτης.

Θα έπρεπε να είμαι αηδιασμένος και φρικαρισμένος, αλλά όχι. Είναι τόσο πολύ μακαρίτες, που δεν μοιάζουν καν με ανθρώπους. Μοιάζουν με διακοσμητικά για το Χάλογουιν.

Η υπέρυθη ακτινοβολία είναι αμυδρή. Ο μόνος λόγος που κατάφερα να την ανιχνεύσω είναι επειδή χρησιμοποιούσα εξαιρετικά ευαίσθητο εξοπλισμό εντοπισμού όταν αναζητούσα υπέρυθρες εκπομπές από νεφελώματα.

Ομως για να βεβαιωθώ, ζήτησα μια χάρη από το αστεροσκοπείο Ατακάμα στη Χιλή – κατά τη γνώμη μου το καλύτερο παρατηρητήριο υπέρυθρων στον κόσμο. Επιβεβαίωσαν τα ευρήματά μου.

Υπάρχουν πολλοί λόγοι που μπορεί να δει κανείς υπέρυθρο φως στο διάστημα, ανάμεσα στους πλανήτες. Θα μπορούσε να είναι διαστημική σκόνη ή άλλα σωματίδια που αντανακλούν το ηλιακό φως. Ή κάποια μοριακή ένωση η οποία θα μπορούσε να απορροφά ενέργεια και να την εκπέμπει ξανά στο εύρος των υπέρυθρων συχνοτήτων.

Αυτό θα εξηγούσε ακόμη και τον λόγο για τον οποίο έχει όλο το ίδιο μήκος κύματος. Αυτό που έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον είναι το σχήμα του τόξου. Η αρχική μου υπόθεση ήταν πως πρόκειται για μια ομάδα από σωματίδια που μετακινούνται κατά μήκος των γραμμών ενός μαγνητικού πεδίου. Αλλά η Αφροδίτη δεν έχει καν μαγνητικό πεδίο. Ούτε μαγνητόσφαιρα ούτε ιονόσφαιρα, τίποτα. Ποιες δυνάμεις θα έκαναν τα σωματίδια να σχηματίζουν ένα τόξο προς τον συγκεκριμένο πλανήτη; Και για ποιον λόγο θα ακτινοβολούσαν; Οποιαδήποτε σκέψη ή θεωρία είναι καλοδεχούμενη».

Τι στα κομμάτια έγινε τώρα μόλις; Τα θυμήθηκα όλα αυτά με τη μία. Κάπως σαν να εμφανίστηκαν στο μυαλό μου χωρίς προειδοποίηση. Δεν έμαθα πολλά για μένα. Μένω στο Σαν Φρανσίσκο – αυτό το θυμήθηκα. Και μου αρέσει το πρωινό. Και επιπλέον, κάποτε γούσταρα την αστρονομία,

αλλά όχι πια; Προφανώς το μυαλό μου αποφάσισε πως ήταν κρίσιμο να θυμηθώ αυτό το μείλ. Αντί για ασήμαντα πράγματα όπως το ίδιο μου το όνομα.

Αλλά τι σχέση έχουν μ' εμένα όλα αυτά; Σέρνομαι για να βγω κάτω από το κρεβάτι και ακουμπάω στον τοίχο. Τα ρομποτικά χέρια γέρνουν προς το μέρος μου αλλά ακόμη δεν μπορούν να με φτάσουν. Είναι ώρα να ρίξω μια ματιά στους ασθενείς συντρόφους μου. Δεν ξέρω ποιος είμαι και γιατί βρίσκομαι εδώ, αλλά τουλάχιστον δεν είμαι μόνος μου – καιαιαιαι, ναι, είναι νεκροί. Ναι, απολύτως νεκροί. Η πιο κοντινή μου ήταν γυναίκα, έτσι νομίζω. Πάντως είχε μακριά μαλλιά. Κατά τ' άλλα, είναι σχεδόν μούμια. Αφυδατωμένο δέρμα καλύπτει τα οστά της. Δεν μυρίζει τίποτα. Τίποτα δεν εξακολουθεί να αποσυντίθεται. Πρέπει να έχει πεθάνει πολύ καιρό πριν. Το άτομο στο άλλο κρεβάτι ήταν άντρας. Νομίζω πως πρέπει να είχε πεθάνει ακόμη πιο πριν. Το δέρμα του δεν είναι μόνο αφυδατωμένο και τραχύ, αλλά θρυμματίζεται. Εντάξει. Συνεπώς βρίσκομαι εδώ μαζί με δύο νεκρούς.

Θα έπρεπε να είμαι αηδιασμένος και φρικαρισμένος, αλλά όχι. Είναι τόσο πολύ μακαρίτες, που δεν μοιάζουν καν με ανθρώπους. Μοιάζουν με διακοσμητικά για το Χάλογουιν. Ελπίζω να μην ήμουν στενός φίλος με κανέναν από τους δύο. Ή, αν ήμουν, ελπίζω να μην το θυμηθώ ποτέ.